

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.278 van 22 september 2015
in de zaak A. 210.921/XIV-35.362**

In zake : Marc GUILLEMIN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter Crispyn
 kantoor houdend te 9030 Mariakerke
 Mazestraat 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stijn Butenaerts
kantoor houdend te 1080 Brussel
Leopold II-laan 180
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 december 2013, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van 2 oktober 2013 van de minister van
Binnenlandse Zaken waarbij verzoeker de zware tuchtstraf van de inhouding van
wedde gedurende één maand ten bedrage van 10% van zijn brutowedde wordt
opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 227.244 van 30 april 2014 is de vordering tot
schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 maart 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Valéry Schalenbourg, die *loco* advocaat Stijn Butenaerts verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. In het tussenarrest nr. 227.244 van 30 april 2014 zijn de feiten als volgt uiteengezet:

“3. Op 10 december 2010 is verzoeker betrokken bij een verkeersongeval met stoffelijke schade.

Verzoeker verklaart aanvankelijk dat hij niet de bestuurder van het voertuig was, maar geeft later toe dat hij wel degelijk het voertuig bestuurde.

Verzoeker wordt naar aanleiding van dit ongeval ook onderworpen aan een alcoholtest, waarvan het resultaat positief blijkt te zijn.

Op 11 december 2010 stelt verzoeker zowel de directeur-generaal van de Algemene Directie van de Bestuurlijke Politie [L.] als de Commissaris-generaal [K.] in kennis van het voorval.

Op 20 december 2010 stelt de procureur des Konings te Gent de gewone tuchtoverheid in kennis van de aan verzoeker ten laste gelegde feiten, meer bepaald ‘dronken sturen, alcoholintoxicatie en vluchtmisdrijf te Deinze op 10.12.2010’. De gewone tuchtoverheid wordt tevens in kennis gesteld van het feit dat verzoeker gedagvaard zal worden voor de politierechtbank te Gent.

Met een brief van 24 maart 2011 deelt de procureur des Konings te Gent aan de federale politie mee dat verzoeker bij vonnis van 1 maart 2011 veroordeeld werd tot een geldboete van € 300 en tot verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig voor een termijn van 75 dagen. Met een brief van 7 april 2011 maakt de procureur des Konings een afschrift van het voormelde vonnis over.

Met een brief van 29 september 2011 wordt verzoeker in kennis gesteld van het inleidend verslag, waarin wordt voorgesteld om hem bij wijze van tuchtmaatregel de terugzetting in weddeschaal op te leggen.

Verzoeker dient op 28 oktober 2011 een verweerschrift in waarbij hij vraagt om gehoord te worden en waarbij hij tevens verzoekt om de directeur-generaal van de Algemene Directie van de Bestuurlijke Politie [L.], de Commissaris-generaal [K.] en de Commissaris-generaal ad interim [V.] als getuigen te horen.

Verzoeker wordt op 3 november 2011 gehoord.

Op 10 november 2011 wordt de directeur-generaal van de Algemene Directie van de Bestuurlijke Politie [L.] als getuige gehoord.

Op 16 mei 2012 wordt de Commissaris-generaal [K.] als getuige gehoord.

Op 14 september 2012 wordt hoofdcommissaris van politie [V.] als getuige gehoord.

Op 29 januari 2013 beslist de hogere tuchtoverheid om aan verzoeker de zware tuchtstraf van de terugzetting in weddeschaal op te leggen.

Op 5 februari 2013 dient verzoeker een verzoek tot heroverweging in bij de tuchtraad.

Op 28 juni 2013 brengt de tuchtraad zijn definitief advies uit. De tuchtraad stelt in zijn advies dat de feiten bewezen zijn en dat zij een tuchtinbreuk uitmaken, maar adviseert om af te zien van de tuchtvervolging, zo niet, om de lichte tuchtstraf van de blaam op te leggen.

Op 26 augustus 2013 wordt verzoeker in kennis gesteld van het voornemen van de hogere tuchtoverheid om af te wijken van het advies van de tuchtraad.

Met een schrijven van 4 september 2013 dient verzoeker een verweer in tegen de voorgenomen tuchtstraf.

Op 2 oktober 2013 beslist de hogere tuchtoverheid om aan verzoeker de zware tuchtstraf van de inhouding van wedde gedurende één maand ten bedrage van 10% van de brutowedde op te leggen.

Dit is de bestreden beslissing.”

IV. Onderzoek van het tweede middel

Standpunt van de partijen

5. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 38*quinqies* en 38*sexies* van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij bekritiseert onder meer de trage gang van zaken inzake de toepassing van artikel 38*quinqies* en meer bepaald het gevoerde getuigenverhoor. Hij wijst op het concrete tijdsverloop tussen de verschillende getuigenissen en doet gelden dat in toepassing van artikel 38*quinqies* de termijn van vijftien dagen om een beslissing te nemen kon worden verlengd tot aan verzoekers finaal antwoord op het proces-verbaal van getuigenverhoor van L., namelijk tot 3 januari 2012, maar ook niet langer dan dat. Navolgend diende de hogere tuchtoverheid binnen termijn een besluit te hebben getroffen, doch zij heeft haar termijn laten verstrijken. Dit kan niet worden rechtgezet door dan maar over te gaan tot een volgend getuigenverhoor. Meer bepaald is er dan een tijdsperiode van vier maanden verstreken vooraleer de volgende getuige werd gehoord. Dan heeft het opnieuw zes maanden geduurd om de volgende getuige te horen. Dergelijke termijnen stemmen niet overeen met de vereiste van de noodzakelijke termijn. Voorts zet hij in het middel onder meer uiteen dat de redenen die de tuchtoverheid aandraagt, niet deugdelijk zijn en niet kunnen overtuigen, wat hij detailleert. Verzoeker besluit dat de hogere tuchtoverheid geenszins deugdelijk kan rechtvaardigen waarom de termijn die zij nodig had “noodzakelijk” was en zij heeft zeker niet alles in het werk gesteld om de procedure zo vlug als mogelijk af te handelen. Tot die bevinding waren ook de inspecteur-generaal en de tuchtraad gekomen.

6. De verwerende partij repliceert in de memorie van antwoord, dat op het eerste gezicht de termijn van vijftien maanden om drie getuigenissen te verzamelen en voor te leggen aan de verdediging voor bijkomend verweer inderdaad lang lijkt, maar dat te dezen “de nauwgezetheid en de voorzichtigheid”

van de tuchtoverheid bij het uitvoeren van de verhoren van de drie getuigen, waarbij maximaal rekening werd gehouden met de rechten van verdediging en in het bijzonder het recht op confrontatie van de getuigen, een verklaring vormen voor de tijd die besteed werd aan deze getuigenverhoren. De termijn tussen het verhoor van L. op 10 november 2011 en het daarop volgende verhoor van K. op 16 mei 2012 is te verklaren door omstandigheden die eigen zijn aan de verhoren en de tussentijdse onderzoeken en procedures die dienden te worden nageleefd. De verwerende partij wijst hierbij naar het onderzoek dat is gedaan inzake de betrouwbaarheid van het door verzoeker gebruikte programma om zijn sms-berichten te registreren (als onderdeel van het verhoor van L.), het uitschrijven en vertalen van het verhoor en het aanpassen van het proces-verbaal aan de gedetailleerde opmerkingen van de verdediging en het wachten op een akkoord van alle partijen betreffende de correctheid van het proces-verbaal van de hoorzitting van L. Inzake de periode van vier maanden tot 7 mei 2012, wijst de verwerende partij er in de eerste plaats op dat reeds voorheen in de rechtspraak werd aanvaard dat een termijn van vijf maanden niet onredelijk is. Daarenboven wijst zij op verschillende elementen die het tijdsverloop verklaren en verantwoorden: de regeringswissel waardoor er een nieuwe aanstelling van afgevaardigden moest gebeuren, het feit dat de getuige K. zelf in een hevige juridische strijd was verwikkeld met de hogere tuchtoverheid, de samenloop van een langdurig aanslepende regeringswissel met een constitutionele, financiële en sociale crisis. Daarbij wijst zij ook op een “misverstand” over het terugzenden na goedkeuring van de processen-verbaal dat voor enige vertraging in de afwikkeling van de procedure heeft gezorgd en dat inhoudt dat het niet onredelijk is dat zij de instemming van alle bij het verhoor betrokken partijen afwacht alvorens de procedure verder te zetten. De tijdsperiode tussen het verhoor van K. en V.T. verklaart de verwerende partij door de vakantieperiode. Besluitend, vat de verwerende partij haar verweer als volgt samen:

“• De nauwgezetheid en de voorzichtigheid van de tuchtoverheid bij het uitvoeren van de verhoren van de drie getuigen, waarbij er maximaal werd rekening gehouden met de rechten van verdediging en in het bijzonder het recht op confrontatie van de getuigen, een verklaring vormen voor de tijd, die besteed werd aan deze getuigenverhoren.

• De periode van ogenschijnlijke inactiviteit van om en bij de vijf maanden

tussen het eerste en tweede getuigenverhoor kan verklaard worden door diverse factoren: een situatie van overmacht waardoor de Minister van Binnenlandse Zaken onmogelijk binnen de voorziene periode een beslissing kon nemen over de opportuniteit van de getuigenverhoren van [K.] en [V.]; Een complexe regeringswissel tegen de achtergrond van een institutionele, financiële en sociale crisis; een vakantieperiode; de complexe positie waarin één van de getuigen zich bevond; het opstellen van de vereiste vertalingen, ...”.

In de laatste memorie herneemt de verwerende partij haar verweer en vult, verwijzend naar haar verweer inzake het eerste middel, dit aan met, samengevat, het argument dat haar beroep op de rechtspraak van de Raad van State inzake het in aanmerking nemen van de vakantieperiode, wel degelijk relevant is. Zij wijst daarvoor op de eigen complexiteit van elke tuchtprocedure zodat de totale duur van een welbepaalde tuchtprocedure geen reden op zich kan zijn om te oordelen of het verloop van een procedure al dan niet redelijk is. Wat betreft de regeringswissel, wijst de verwerende partij er op dat het aanstellen van nieuwe afgevaardigden maakt dat in die periode de voormalige afgevaardigde niet meer kan optreden terwijl de nieuwe afgevaardigde nog niet kan optreden en deze laatste zich nog dient in te werken in het dossier. Evenals betrof het een (nieuwjaar-)vakantieperiode. Wat de getuige K. betreft, meent de verwerende partij dat getuigen uiteraard loyaal dienen mee te werken, maar dat daarbij rekening dient te worden gehouden met hun persoonlijke situatie, zeker wanneer deze verwickeld zijn in delicate en moeilijke juridische geschillen die een impact hebben op hun persoon. Het behoort in voorkomend geval rekening te houden met het menselijk aspect. Wat betreft het “misverstand” over het terugzenden van een goedgekeurde versie van het gehoor van de eerste getuige door verzoeker, wijst de verwerende partij op het feit dat verzoeker had nagelaten het document te ondertekenen, hetgeen een bijkomend tijdsverloop in de procedure verklaart. Het tijdsverloop voorts tussen het terugzenden door verzoeker van zijn opmerkingen op het verhoorverslag van 1 oktober 2012 en het “overmaken” van de verzamelde verhoorverslagen op 3 januari 2013 is volgens de verwerende partij te verklaren door enerzijds haar analyse van het dossier en anderzijds de vakantieperiode op het einde van 2012. De verzamelde verhoorverslagen werden onmiddellijk nadien “overgemaakt” en de verwerende partij besluit dat deze periode, in tegenstelling tot wat verzoeker stelt, niet onredelijk lang was.

Beoordeling

7. De artikelen 38*sexies* en 38*quinqües* van de tuchtwet luiden:

“Art. 38*sexies*. Op grond van het volledige dossier en van het verweer, deelt de hogere tuchtoverheid haar beslissing mede door kennisgeving aan het betrokken personeelslid tegen een ontvangstbewijs of bij een ter post aangetekend schrijven. De beslissing kan zijn, ofwel dat zij beslist heeft geen tuchtstraf uit te spreken, ofwel dat zij beslist heeft één van de lichte tuchtstraffen uit te spreken, ofwel dat zij beslist heeft een voorstel van één van de zware tuchtstraffen uit te spreken. De beslissing wordt aan het betrokken personeelslid medegedeeld, uiterlijk vijftien dagen na het verstrijken van de in artikel 38*quater* bedoelde termijn van dertig dagen en vermeldt het recht van de betrokkene om tegen het voorstel van zware tuchtstraf bij de tuchtraad overeenkomstig artikel 51*bis* een verzoek tot heroverweging in te stellen.

Wanneer geen verzoek tot heroverweging ingesteld wordt overeenkomstig artikel 51*bis*, bevestigt en deelt met een ter post aangetekend schrijven of door kennisgeving tegen een ontvangstbewijs, de hogere tuchtoverheid haar definitieve beslissing mede aan het betrokken personeelslid, zonder het voorstel tot zware tuchtstraf te kunnen wijzigen.

In de in artikel 24 bedoelde gevallen kan de hogere tuchtoverheid haar definitieve beslissing slechts mededelen na kennis genomen te hebben van de in artikel 24, eerste en tweede lid, bedoelde adviezen, of, bij ontstentenis, ten vroegste de dag na de periode waarin de betrokken overheid geacht wordt geen bijkomend advies te willen formuleren.

Wanneer geen enkele in het eerste lid bedoelde beslissing genomen wordt binnen de in het eerste lid bedoelde termijn van vijftien dagen, in voorkomend geval verlengd met de termijn bedoeld in artikel 24, derde lid, of verlengd met de noodzakelijke termijn om artikel 38*quinqües* toe te passen, wordt de hogere tuchtoverheid geacht af te zien van de vervolgingen voor de feiten die betrokkene ten laste gelegd werden.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen en voorstellen van beslissingen van de hogere tuchtoverheid, worden formeel gemotiveerd.

Art. 38*quinqües*. De hogere tuchtoverheid hoort steeds, op eigen initiatief of op verzoek van het betrokken personeelslid of van zijn verdediger, de nuttige getuigenverklaringen die ze nodig acht, gelet op hun band met het dossier.

De getuigenverklaringen die verzameld worden nadat het betrokken personeelslid het tuchtdossier heeft geraadpleegd, worden hem medegedeeld. Hij beschikt over een termijn bepaald door de tuchtoverheid en die niet korter mag zijn dan vijf werkdagen, te rekenen vanaf de ontvangst van die verklaringen om, zonodig, een aanvullend verweer in te dienen.”

8. Op grond van artikel 38*sexies*, eerste lid, van de tuchtwet moet de hogere tuchtoverheid haar beslissing over de tuchtvordering, binnen een termijn van vijftien dagen na het verstrijken van de termijn van verweer, ter kennis te brengen van de betrokken politieambtenaar.

Artikel 36*sexies*, vierde lid, van de tuchtwet voorziet in twee mogelijkheden om de termijn van vijftien dagen te verlengen. Eén daarvan is de te dezen toepasselijke mogelijkheid de termijn te verlengen “met de noodzakelijke termijn om artikel 38*quinqüies* toe te passen.” De voornoemde bepaling heeft betrekking op “de nuttige getuigenverklaringen die [de hogere tuchtoverheid] nodig acht, gelet op hun band met het dossier”.

Het niet-naleven van die verplichting om binnen de vijftien dagen die desgevallend is verlengd “met de noodzakelijke termijn om artikel 38*quinqüies* toe te passen”, wordt gesanctioneerd door artikel 38*sexies*, vierde lid, van de tuchtwet: de hogere tuchtoverheid wordt geacht af te zien van de vervolgingen voor de feiten die betrokkene ten laste gelegd werden. De termijn om de uitspraak over de tuchtvordering mee te delen is aldus een vervaltermijn. Artikel 38*sexies* van de tuchtwet legt bijgevolg aan de hogere tuchtoverheid strikte termijnen op die bij niet-naleving leiden tot het verval van de tuchtvordering.

De hogere tuchtoverheid organiseert op een discretionaire wijze het verloop van de op grond van artikel 38*quinqüies* van de tuchtwet in te winnen aanvullende getuigenverhoren en de mededeling ervan, met dien verstande dat dit op grond van artikel 38*sexies* van de tuchtwet moet gebeuren binnen de daartoe “noodzakelijke termijn”, dit wil zeggen binnen de termijn die volstrekt nodig is om de hogere tuchtoverheid toe te laten deze getuigenverklaringen in te winnen en om ze aan de betrokken politieambtenaar ter kennis te brengen met de uitnodiging om binnen een bepaalde termijn - die minstens vijf werkdagen moet bedragen - een aanvullend verweerschrift in te dienen.

9. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de termijn van vijftien dagen maar kan worden verlengd tot aan zijn finaal antwoord van 3 januari 2012 op het verslag van het verhoor van de eerste getuige.

Artikel 36*sexies* van de tuchtwet belet immers niet dat de hogere tuchtoverheid, wanneer zij een getuige verhoort, nog aanvullend kan oordelen dat

het verhoor van de overige nuttig geachte getuigen, “gelet op hun band met het dossier”, nog nuttig en aangewezen is - ook als die getuigen door verzoeker worden aangegeven om te getuigen “omtrent eenzelfde element” - , noch dat zulks zou moeten gebeuren binnen de resterende termijn bepaald in artikel 38^{sexies} van de tuchtwet. Wel dient de overheid de termijn om in dit geval, nog opeenvolgend bijkomende getuigen te horen, te beperken tot de “noodzakelijke” termijn daartoe.

10. Uit de niet-betwiste gegevens van de zaak blijkt dat op 29 september 2011 het inleidend verslag ter kennis wordt gebracht aan verzoeker en dat die op 28 oktober 2011 zijn verweer indient en vraagt om drie getuigen te verhoren. Deze worden verhoord op respectievelijk 10 november 2011, 16 mei 2012 en 14 september 2012.

Voorts blijkt uit de gegevens van de zaak dat op 3 januari 2012 verzoeker antwoordt op een bijkomende vraag inzake het proces-verbaal van het verhoor van de eerste getuige. Op 7 mei 2012 wordt verzoeker geïnformeerd dat de tweede getuige K., op 16 mei 2012 wordt gehoord.

Uit het dossier blijkt niet dat er in de periode tussen 3 januari 2012 en 7 mei 2012 handelingen werden gesteld die binnen de grenzen van de in artikel 38^{quinquies} van de tuchtwet bedoelde nuttig geachte getuigenverklaringen kunnen worden gekaderd en die bijgevolg mee in aanmerking kunnen worden genomen om de termijn noodzakelijk om de tweede getuige te horen, te bepalen. Het bijkomend aanvullend onderzoek naar aanleiding van het verhoor van de eerste getuige noch de vertalingen situeren zich in deze periode. Het argument van de verwerende partij afgeleid uit de complexiteit van de zaak en het respect voor het recht van verdediging vindt evenmin steun in het dossier.

Om deze “ogenschijnlijke periode van [vier maanden] inactiviteit” te verklaren, wijst de verwerende partij in de eerste plaats naar de leer van het arrest nr. 197.008 van 19 oktober 2009 waarin de Raad van State een termijn van vijf maanden aanvaardde. Los van de vraag of dit arrest te dezen

relevant is - alvast verliest de verwerende partij uit het oog dat in het voormelde arrest sprake is van een schending van de redelijke termijn en niet van de “noodzakelijke” termijn in de zin van de geschonden geachte bepaling en blijkt, in tegenstelling tot de voorliggende zaak, in het arrest waarnaar de verwerende partij refereert, “een niet onbelangrijk deel van de termijn van vijf maanden zich situeert in de vakantieperiode”, hetgeen een relevant gegeven is bij de bepaling *in concreto* van de “noodzakelijke” termijn - is de enkele duur van deze periode op zich geen doorslaggevend criterium ter bepaling van de “noodzakelijke” termijn, maar wel of - zoals reeds is gesteld - de termijn die de verwerende partij heeft genomen, *in concreto* volstrekt nodig was om in aanmerking te kunnen worden genomen om de termijn noodzakelijk om de getuige te horen, te bepalen.

Ook de verwijzing naar de regeringswissel en de ermee gepaard gaande aanstelling van een nieuwe afgevaardigde, volstaat niet ter verklaring van het stilzitten van de hogere tuchtoverheid. De verwerende partij laat te dezen na aan te tonen op welk ogenblik deze nieuwe afgevaardigde werd aangewezen - zodat dienvolgens kan worden onderzocht op welke wijze dit het tijdsverloop van vier maanden zou kunnen verklaren - en dit los van de vaststelling dat de regeringswissel waarop de verwerende partij doelt, gebeurde op 5 december 2011 (BS 6 december 2011). Voorts laat, in antwoord op wat de verwerende partij aanvoert in de laatste memorie, de verwerende partij na aannemelijk te maken dat het aanstellen van een afgevaardigde en het zich inwerken door deze in het voorliggende dossier, dat door zijn termijngebonden karakter uit zijn aard een dringende behandeling vereist, van die aard zijn dat ze een inactiviteit gedurende een periode van vier maanden zou verklaren. Dat het een nieuwjaars-vakantieperiode betrof, is niet overtuigend en zou hoogstens enkele dagen van de vier maanden verklaren, en dit los van de vaststelling dat niet blijkt dat de kantoren gesloten waren na 3 januari 2012. Inzake het argument dat de regering in het najaar 2011 en het voorjaar 2012 werd geconfronteerd met een “constitutionele crisis, met daarboven op de tweede bankencrisis, een aanhoudende sociale onrust [...] en dwingende richtlijnen van Europa om werk te maken van structurele hervormingen om de overheidsfinanciering op orde te krijgen”, komt de verwerende partij niet

verder dan een blote bewering die wegens haar algemeenheid, niet *in concreto* het stilzitten van de hogere tuchtoverheid kan verklaren. Voorts bemerkt de Raad van State dat uit het dossier niet blijkt dat de verwerende partij in de loop van de tuchtvordering gemeend heeft zich op deze argumenten te moeten steunen. Wat tot slot de “hevige juridische strijd” betreft waarin de tweede getuige en de hogere tuchtoverheid verwickeld waren, verzuimt de verwerende partij uiteen te zetten waarom dit haar heeft belet deze getuige - die een politieambtenaar is - gedurende vier maanden op te roepen in een aangelegenheid waarin deze “hevige juridische strijd” totaal niet aan de orde was.

Ook het “misverstand” over het ondertekend terugzenden na goedkeuring van het proces-verbaal leidt niet tot een andere conclusie. Niet alleen is niet duidelijk ter verantwoording van welk concreet tijdsverloop de verwerende partij dit aanvoert, maar vooral blijkt niet op welke wijze dit niet-terugzenden van een ondertekend verslag van het verhoor van de eerste getuige, voor enige vertraging kan hebben gezorgd bij het verderzetten van de procedure. Het argument ter zake dat het niet onredelijk is dat de hogere tuchtoverheid de instemming van alle bij het verhoor betrokken partijen - en dus ook van verzoeker - afwacht alvorens de procedure verder te zetten (en derhalve de tweede getuige te horen) gaat alvast te dezen niet op, nu uit de gegevens van de zaak blijkt dat de tweede getuige werd gehoord vooraleer deze door de verwerende partij gewenste zekerheid (op 25 juni 2012 volgens de verwerende partij) was verkregen, nadat dit “misverstand” volgens de verwerende partij door haar werd opgemerkt op 22 juni 2012. Alvast kan dit gegeven niet verklaren waarom vier maanden werd gewacht om de tweede getuige te horen.

12. Al wat voorafgaat leidt tot het besluit dat het tijdsverloop tussen verzoekers laatste reactie op 3 januari 2012 op het verhoorverslag van de eerste getuige en de beslissing van 7 mei 2012 om een tweede getuige te verhoren, niet wordt verantwoord door de verwerende partij. De verwerende partij slaagt derhalve er niet in te verklaren waarom zij de termijn van vier maanden die zij nodig had om de tweede getuige te verhoren, “noodzakelijk” was. Aldus zijn om

die reden alleen reeds de artikelen 38^{quinqies} en 38^{sexies} van de tuchtwet geschonden.

13. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 2 oktober 2013 van de minister van Binnenlandse Zaken waarbij verzoeker de zware tuchtstraf van de inhouding van wedde gedurende één maand ten bedrage van 10% van zijn brutowedde wordt opgelegd.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 375 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig september tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques